

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/48/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7624201240
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7624201240.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu A. B. C., bytom D., E. B. XXXX/XX, proti žalovanému F. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., H. XXX/X, zast. JUDr. Ľubomírou Bašistovou Virovou, advokátkou, so sídlom Spišská Nová Ves, Zimná 62, o určenie vlastníckeho práva a zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 9C/17/2024-102 zo 14.11.2024 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.), žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodol takto o žalobe podanej na súd 15.3.2024, doplnenej 9.4.2024, ktorou žalobca žiadal o potvrdenie vlastníctva získaného na základe právoplatného dedičského rozhodnutia D 995/90. Uviedol, že na základe rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/681/1993 z 19.1.1994, nadobudol merito žaloby F. C. st., ktorý v konaní nepreukázal žiaden právny nárok voči žalobcovi, keď zdedil s ním podiel 1/3 parcely CKN č. 140. Žalobca až v roku 2023 zistil, že bol účastníkom uvedeného konania. Nemohlo ísť ani o vydržanie, keďže predmetom dedičského konania v roku 1991 bol majetok F. C. a I. C.. V roku 2011 F. C. st. získaný podiel daroval svojmu synovi F. C. ml.. Žalobca mal za to, že v súdnom konaní sp. zn. 10C/681/1993 boli upreté jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Z neznámych dôvodov neobdržal ani rozhodnutie v dedičskom konaní. Okrem priznania vlastníckych práv požaduje umiestnenie predmetnej parcely vedľa jeho pozemku.

3. Dokazovaním vykonaným v konaní súd zistil, že po nebohej F. C., J. X.X.XXXX, zákonnými dedičmi boli manžel poručičky I. C. a deti F. C., A. B. C. a F. K.. Predmetom dedenia boli okrem iného aj nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XX katastrálne územie I. K., parcela č. 140 - lúka o výmere 464 m2, pod A3/b v podiele 45/192. Rozhodnutím Štátneho notárstva v Spišskej Novej Vsi sp. zn. D/995/90 zo 7.3.1991, právoplatného v ten istý deň, bola schválená dohoda dedičov, podľa ktorej nehnuteľnosti nadobúdajú deti poručičky každý v 1/3 z dedičstva. Návrhom zo dňa 13.10.1993 na začatie konania o určenie vlastníckeho práva podanom na Okresnom súde Spišská Nová Ves, sa navrhovateľ I. C., nar. X.X.XXXX, domáhal určenia, že výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XX katastrálne územie I. K. parcely č. 140 o výmere 464 m2 je odporca 5/ F. C.. Návrh smeroval okrem iných odporcov aj proti odporcovi 5/ F. C., nar. X.XX.XXXX a tiež odporcovi 6/ A. B. C., nar. XX.X.XXXX. Vec bola súdom vedená pod sp. zn. 10C/681/1993. Rozsudkom Okresného

súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/681/1993-28 z 10.1.1994 bolo určené, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XX v katastrálnom území I. K. a to parcely KN č. 140 o výmere 464 m² je žalobca 2/ F. C., nar. X.XX.XXXX. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku súd zistil, že v priebehu konania žalovaný 5/ F. C. navrhol, aby vystupoval v konaní ako žalobca a žiadal určiť vlastnícke právo k parcele KN č. 140 pre seba. Súd pripustil zmenu aktívnej a pasívnej legitímácie a zmenu petitu žaloby. Podľa odôvodnenia na pojednávaní vo veci samej boli prítomní žalovaní 1/, 5/, 9/, zástupca žalovanej 2/ a ostatní žalovaní písomne vyjadrili súhlas so žalobou. V odôvodnení uvedeného rozsudku bolo konštatované, že podľa výpisu z listu vlastníctva č. XX katastrálne územie I. K. F. C. je podielovým spoluvlastníkom parcely č. 140 v podiele 15/192, že predmetnú parcelu užíval od roku 1960 v celosti, dostal ju darom od rodičov. Žalobca I. C. v konaní uviedol, že predmetnú parcelu užíval s manželkou od roku 1948 a v roku 1959 na základe neformálnej zmluvy zamenili zbytok spoluvlastníckych podielov s ďalšími spoluvlastníkmi, ktorú zmluvu v konaní predložil. V roku 1960 s manželkou darovali parcelu synovi F. C.. Súd poukázal na to, že držba žalobcu 2/ bola nerušená, dobromyseľná a trvala viac ako 10 rokov, a teda nadobudol vlastnícke právo vydržaním. Rozsudok sp. zn. 10C/681/1993 z 10.1.1994 nadobudol právoplatnosť dňa 9.2.1994. Súd konštatoval, že podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K. výlučným vlastníkom parciel registra „C“ č. 95 o výmere 352 m², druh pozemku orná pôda, č. 140 o výmere 464 m², druh pozemku trvalý trávny porast a parcely registra „E“ č. 534/2 o výmere 2172 m², druh pozemku orná pôda je F. C., ktorý nehnuteľnosti zapísané na uvedenom liste vlastníctva nadobudol Darovacou zmluvou V 1221/11 - 34/11. Ďalej súd zistil, že žalobca je výlučným vlastníkom parciel registra „C“ č. 128 o výmere 107 m², druh pozemku záhrada, č. 129 o výmere 973 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, č. 131 o výmere 435 m², druh pozemku trvalý trávny porast, č. 131 o výmere 435 m², druh pozemku trvalý trávny porast a stavby domu súpisné č. 57 na parcele 129, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K., a to titulom nadobudnutia na základe Darovacej zmluvy RI 253/88 - 9/88. Parcela registra „C“ č. 131 zapísaná na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K. a parcela registra „C“ č. 140 zapísaná na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K. spolu čiastočne bezprostredne susedia, majú čiastočne spoločnú hranicu, čo je zrejmé z predložených máp získaných z internetovej stránky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky. Súd konštatoval, že žalobca mal za to, že legitímnym spôsobom nadobudol podiel 1/3 parcely č. 140 a až neskôr zistil, že už nie je jej podielovým spoluvlastníkom, keď asi pred dvoma rokmi žalovaný začal oplocovať túto parcelu, čím mu zabránil prístup k jeho nehnuteľnostiam. Žalovaný potvrdil, že pred asi dvoma rokmi bol postavený plot medzi parcelou č. 140 a pozemkami žalobcu z dôvodu, že starý plot sa už prepadával a zver mu likvidovala ovocné strany. Žalovaný tiež uviedol, že predmetnú parcelu užívala jeho rodina od kedy si to pamätá. Svedkyňa F. K. vypovedala, že parcelu č. 140 celé roky užíval jej brat F., parcelu užíva aj žalovaný, ktorý tu chodieval pomáhať svojmu otcovi. Súdného konania týkajúceho sa predmetnej parcely sa nezúčastnila, v dedičskom konaní splnomocnila svojho manžela na zastupovanie.

4. Súd citoval ust. § 161 ods. 1, 2, § 230 ods. 1, § 137, § 193, § 228 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 132 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Uviedol, že na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada kedykoľvek za konania. Jednou z procesných podmienok konania je aj prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) podľa § 230 CSP. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, ktorý má za následok zastavenie konania. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je daná, ak už bolo rozhodnuté vo veci týkajúcej sa tých istých strán sporu (totožnosť osôb) a o tom istom predmete konania (totožnosť predmetu konania). Konštatoval, že predmetom tohto konania je určenie, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom parcely č. 140 zapísanej na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K., v podiele 1/3. Predmetom konania vedeného Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10C/681/1993 bolo určenie vlastníckeho práva k tej istej nehnuteľnosti v prospech predchodcu žalovaného. V oboch konaniach bol stranou sporu žalobca v tomto konaní, ktorý v konaní sp. zn. 10C/681/1993 bol v procesnom postavení žalovaného. Žalovaný v tomto konaní síce stranou sporu v konaní sp. zn. 10C/681/1993 nebol, avšak stranou sporu v procesnom postavení žalobcu bol jeho právny predchodca (otec). O tie isté strany ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení, a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia strán už skončeného konania. Súd odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/120/2009 z 13.10.2009, podľa ktorého o tú istú vec ide aj vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne

procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Cdo/280/2010 z 20.10.2011 za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. O prekážku rozsúdenej veci nejde, ak chyba čo i len jeden z uvedených znakov. Súd v tejto súvislosti argumentoval, že predmetom konania v oboch uvedených sporoch bolo určenie vlastníckeho práva k tej istej nehnuteľnosti. V konaní sp. zn. 10C/681/1993 predchodca žalovaného v tomto konaní, požadoval priznať vlastnícke právo k nehnuteľnosti v celosti z dôvodu vydržania. V tomto konaní žalobca požaduje určiť, že je podielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a to na základe rozhodnutia v dedičskom konaní sp. zn. D 995/90. Vo veci sp. zn. 10C/681/1993 a sp. zn. 9C/17/2024 sa preto nejedná o totožný právny dôvod uplatneného nároku vyplývajúci z totožného skutkového stavu, a preto súd uzavrel, že v nie je daná prekážka res iudicata. Následne konštatoval, že v zmysle § 137 písm. c/ CSP žalobca má naliehavý právny záujem na podanej žalobe, lebo rozhodnutie súdu môže byť podkladom pre uskutočnenie zmeny resp. zápisu v katastri nehnuteľností. Pretože predmetom konania je určenie vlastníckeho práva, pristúpil súd v ďalšom kroku k zisteniu, či žalobca má konkrétny titul pre nadobudnutie vlastníckeho práva. Žalobca tvrdil, že vlastnícke právo k podielu 1/3 parcely registra „C“ č. 140, zapísanej na liste vlastníctva č. XXX v katastrálnom území I. K., nadobudol dedičským rozhodnutím sp. zn. D 995/90 zo 7.3.1991. Súd uviedol, že je nepochybné, že v dedičskom konaní sp. zn. D 995/1990 po nebohej poručiťke F. C., J. X.X.XXXX, predmetom dedenia bola aj parcela č. 140, v tom čase zapísaná na liste vlastníctva č. XX, katastrálne územie I. K.. Táto však nebola predmetom dedenia v celosti, ale len v podiele 45/192 vo vlastníctve poručiťky. Podľa právoplatného dedičského rozhodnutia zo 7.3.1991, uvedený podiel po poručiťke zdedili jej tri deti, to každé v podiele 1/3 z predmetu dedičstva, t.j. z podielu poručiťky 45/192. Žalobca v tomto konaní ako jeden zo zákonných dedičov po nebohej F. C. na základe uvedeného dedičského rozhodnutia nadobudol spoluvlastnícky podiel v predmetnej nehnuteľnosti 15/192 (poručiťkin podiel 45/192 delené troma t.j. 15/192). Pokiaľ sa týka zvyšnej časti podielu, ktorý je predmetom tohto konania, t.j. podielu 49/192 (podiel 1/3 t.j. 64/192 mínus 15/192), žalobca neuviedol a ani nepreukázal v konaní žiaden titul, na základe ktorého by mal byť podielovým spoluvlastníkom predmetnej parcely v uvedenom rozsahu. Súd zdôraznil, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada, v zmysle ktorej je vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Žalobca musí jednak tvrdiť konkrétne skutočnosti, ktoré uplatnený nárok odôvodňujú a jednak označiť dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Žalobca v konaní tvrdil, že titulom na nadobudnutie 1/3 podielu v predmetnej parcele je práve dedičské rozhodnutie sp. zn. D/995/1990, iný titul resp. spôsob nadobudnutia uvedeného podielu v konaní nepreukázal ani netvrdil. Už len na základe uvedeného bol tu podľa názoru súdu dôvod na zamietnutie žaloby o určenie vlastníckeho práva v prospech žalobcu, a to pokiaľ ide o spoluvlastnícky podiel 49/192, keďže na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D/995/1990 žalobcovi svedčalo právo len k spoluvlastníckemu podielu 15/192. Súd ďalej poukázal na to, že po právoplatnom ukončení dedičského konania, bolo na základe žaloby zo dňa 13.10.1993, vedené na Okresnom súde Spišská Nová Ves konanie sp. zn. 10C/681/1993, predmetom ktorého konania bolo určenie vlastníckeho práva k parcele č. 140 zapísanej na liste vlastníctva č. XX v katastrálnom území I. K.. Pôvodne žalobcom v uvedenom konaní bol len I. C. (otec žalobcu v tomto konaní) a po pripustení zmeny vecnej legitímácie, žalobcom 2/ sa stal F. C. st. (brat žalobcu a otec žalovaného v tomto konaní). Stranou v spore sp. zn. 10C/681/1993 bol ako žalovaný 6/ aj žalobca v tomto konaní A. B. C. a to nepochybne z toho dôvodu, že v čase podania žaloby bol vedený ako podielový spoluvlastník parcely, ktorá bola predmetom uvedeného konania, v spoluvlastníckom podiele 15/192 na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D 995/90 (tak, ako aj žalobca v konaní sp. zn. 10C/681/93 F. C. st. a žalovaná 5/ F. K., ktorí sú súrodencami žalobcu v tomto konaní). Uvedené konanie sp. zn. 10C/681/1993 bolo ukončené rozsudkom z 13.1.1994, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9.2.1994 a ktorým bolo určené, že výlučným vlastníkom parcely č. 140 v katastrálnom území I. K. je F. C., nar. X.XX.XXXX, ktorý podľa odôvodnenia rozsudku nadobudol vlastnícke práva k uvedenej nehnuteľnosti jej vydržaním. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku sp. zn. 10C/681/1993 je zrejmé, že v priebehu konania došlo k zmene vecnej legitímácie u F. C. st., ako aj to z akých skutočností súd pri rozhodovaní vychádzal a síce, že F. C. st. predmetnú nehnuteľnosť užíval nerušene po dobu viac ako 10 rokov a to na základe neformálnej darovacej zmluvy z roku 1960, kedy mu bola nehnuteľnosť darovaná jeho rodičmi I. C. a F. C., ktorý ju užívali od roku cca 1948. Súd poukázal na ust. § 228 ods. 1 CSP, podľa ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa

stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Z uvedeného vyplýva, že výrok právoplatného rozsudku nenadobúda všeobecnú záväznosť, ale je záväzný pre strany sporu a ich právnych nástupcov. Stranou sporu vedeného Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10C/681/1990 bol v procesnom postavení žalovaného žalobca v tomto konaní a tiež právny predchodca žalovaného F. C. st. v procesnom postavení žalobcu. Výrok rozsudku sp. zn. 10C/681/1993, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9.2.1994 je preto záväzný pre obe strany sporu v tomto konaní t.j. pre žalobcu ako aj žalovaného. Súd v tomto konaní je preto viazaný tým, ako bola vec posúdená súdom v konaní pod sp. zn. 10C/681/1990 medzi danými sporovými stranami, keďže predmetom oboch konaní bolo vyriešenie vlastníckych práv k parcele č. 140 zapísanej na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K.. V konaní pod sp. zn. 10C/681/1990 bola vyriešená otázka vlastníckeho práva k predmetnej parcele v prospech právneho predchodcu žalovaného v tomto konaní a týmto výrokom je súd v tomto konaní viazaný. K tvrdeniu žalobcu, že rozhodnutie vo veci samej v konaní sp. zn. 10C/681/1990 mu nebolo doručené a to, že bol účastníkom takéhoto konania zistil až v roku 2023, súd uviedol, že v tomto konaní nie je oprávnený preskúmať a posudzovať procesný postup súdu v konaní sp. zn. 10C/681/1993. Poukázal však na druhý odsek na strane 2 odôvodnenia rozsudku sp. zn. 10C/681/1993 z 10.1.1994, podľa ktorého na pojednávaní vo veci samej sa zúčastnili len žalovaní 1/, 5/, 9/ a zástupca žalovanej 2/ a ostatní žalovaní mali písomne vyjadriť súhlas so žalobou. Žalobca v tomto konaní bol v uvedenom konaní vedený ako žalovaný 6/, t.j. na pojednávaní sa nezúčastnil, ale so žalobou mal písomne vyjadriť súhlas. V súvislosti s námietkou žalobcu, že mu nebolo doručené rozhodnutie vo veci samej v konaní sp. zn. 10C/681/1990 súd uviedol, že na rozsudku sp. zn. 10C/681/1990 z 10.1.1994 je vyznačená právoplatnosť dňom 9.2.1994, preto aj keď k rozhodnutiu už nie sú pripojené doručky o doručovaní tohto rozhodnutia, súd vyšiel z toho, že predmetné rozhodnutie bolo doručené osobne resp. fikciou všetkým účastníkom predmetného konania. V súvislosti so skartáciou uvedeného spisu súd poukázal na prílohu č. 10 vyhlášky MS SR č. 543/2005 o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, podľa ktorého lehota uloženia spisov s právoplatným rozhodnutím v občianskoprávných sporových veciach je 20 rokov. Nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/681/1993 bolo konanie o určenie vlastníckeho práva k parcele č. 140 zapísanej na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K. s konečnou platnosťou skončené a jeho výsledok, t.j. rozhodnutie vo veci samej, je pre strany predmetného sporu a ich právnych nástupcov záväzný. Výlučným vlastníkom parcely č. 140 zapísanej na liste vlastníctva č. XX v katastrálnom území I. K. bol rozhodnutím súdu určený právny predchodca žalovaného, preto súd žalobu o určenie vlastníckeho práva v prospech žalobcu k tej istej nehnuteľnosti v podiele 1/3 zamietol. Navyše uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že predmetnú parcelu užíva nepretržite a nerušene právny predchodca žalovaného, resp. žalovaný. Poukazom na ust. § 134 ods. 1, 2 OZ mal za preukázané, že žalovanému daroval nehnuteľnosti jeho právny predchodca v roku 2011. Predchodca žalovaného užíval nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy z roku 1960 a jeho vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti bolo určené súdom. Následne nehnuteľnosť daroval žalovanému. Pokiaľ sa preto predchodca žalovaného v preskúmvanej veci ujal držby sporného spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach, bol so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je jej vlastníkom. Súd preto žalobu v časti určenia, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom spornej nehnuteľností, zamietol a konštatoval, že nebol už daný dôvod na rozhodovanie o zrušení a vyporiadaní poideového spoluvlastníctva, a preto aj v tejto časti žalobu zamietol. Napokon súd uviedol, že zamietol návrh žalobcu na vypočítanie svedkyne L. B. za účelom objasnenia nejasností konania vedeného pod sp. zn. 10C/681/1993 ako nadbytočný. L. B. bola zákonnou sudkyňou v uvedenom konaní sp. zn. 10C/681/1990, ktoré je právoplatne ukončené, a preto výsluch menovanej by nezmenil nič na vyššie uvedených záveroch a to, že právoplatné rozhodnutie je pre strany sporu záväzný. Súd zamietol aj návrh na doplnenie dokazovania za účelom vyhotovenia geometrického plánu, na základe ktorého by došlo k rozdeleniu parcely č. 140 a prikázaniu časti parcely v podiele 1/3 žalobcovi v časti, v ktorej bezprostredne susedí s parcelou č. 131 z dôvodu nadbytočnosti. Žaloba žalobcu bola zamietnutá už v časti určenia vlastníckeho práva a vykonanie uvedeného dokazovania by bolo rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania, keď nevidel žiaden dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP.

6. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca pre nesprávne posúdenie veci súdom, lebo žalobu identifikoval ako určovaciu žalobu, no išlo o žalobu na potvrdenie práva a schválil vyššiu právnu silu formálnej ústnej dohode z roku 1960 pred právoplatným dedičským rozhodnutím. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie. Dôvodil, že dedičské konanie D995/90

zo 7.3.1991 po nebohej F. C., jeho matke, potvrdilo pre neho ako právneho nástupcu vlastníctvo k 1/3 parc. CKN 140 (155 m²) na LV XX v katastri obce I. K.. Na druhom prejednávaní u notárky sa zúčastnili I. C., dedič a zástupca A. C. M., F. C. C. a L. K. zast. F. K., K. C.. Žalobca dedičstvo prijal. Aj I. C. a F. C. st. svojim podpisom schválili zápisnicu a súhlasili s rozhodnutím o dedičstve. Napriek tomu I. C. podal 13.10.1993 žalobu na určenie vlastníctva z časti dedičského rozhodnutia D995/90 proti B. C.. V čase podania žaloby I. C. mal ešte možnosť napadnúť rozhodnutie o dedičstve, ale on volil žalobu. Žalobca I. C. si uplatňoval nárok aj voči podielu F. C. C.. Na základe rozsudku OS Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/681/1993 z 19.1.1994 nadobudol merito tejto žaloby F. C. st. aj keď bol na strane žalovaného. F. C. st. v tomto konaní nepreukázal žiaden právny nárok voči žalobcovi. Nepreukázal nadobudnutie ani vydržaním, ani darovaním, ani kúpou. Zámena žalovaného 5/ F. C. st. za žalobcu 2/, zámena pasívnej legitímácie za aktívnu legitímáciu účastníka konania, uskutočnila sudkyňa B. a opierala ju o formálnu ústnu dohodu o užívaní z r. 1960 medzi žalobcom 1/ I. C. a F. C. st. Pôvodný žalobca 1/ I. C. rozsudkom nenadobudol nič a žalovaný 5/ F. C. st. ako žalobca 2/ získal všetko vrátane 1/3 tretinového podielu žalobcu B. C.. Žalobca A. C. sa nezúčastnil konania 10C/681/1993 a nemal vedomosť, že prebehlo dané súdne konanie. Zistil to, až keď si žalovaný oplotil vec žalovaného (odvolateľ pravdepodobne chcel uviesť žalobcu, pozn. odvolacieho súdu). Odvolateľ mal za to, že formálna dohoda hovorí o forme užívania predmetu nie o vlastníctve, vyhovuje forme nie podstate a prítomnosť formálnej dohody z r. 1960 potvrdzuje, že nemohlo dôjsť ani k vydržaniu, lebo obligatórnou podmienkou vydržania je, že nadobúdateľ užíval majetok v dobrej viere, že je jeho. F. C. st. v konaní 10C/681/1993 nepredložil notársku zápisnicu ani súdne rozhodnutie, že je majiteľom 1/3 žalobcu. V predmetnom konaní sp. zn. 9C/17/2004 sa žalobca domáha plnenia práva z dedičského rozhodnutia D995/90, lebo vyššiu právnu silu má právoplatné dedičské rozhodnutie ako formálna dohoda o užívaní medzi žalobcom 1/ I. C. a žalobcom 2/ F. C. st. v konaní 10C/681/1993. Namietal, že súd akceptoval svedeckú výpoveď F. K., ktorá sa na nič nepamätala, ale dookola tvrdila, že nehnuteľnosť užíval F. C. st., neakceptoval návrh žalobcu na ustanovenie geodeta na vykonanie geometrického plánu na sporný pozemok, odmietol predvolať sudkyňu L. B.. Poukázal na to, že žalovaný nepredložil ani jeden dôkaz o legitímnom titule nadobudnutia okrem rozsudku vo veci 10C/681/1993, kde spis je skartovaný.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo zistené, že v dedičskom konaní po nebohej F. C., J. X.X.XXXX, zákonnými dedičmi boli manžel poručiťky I. C. a deti F. C., A. B. C. a F. K.. Predmetom dedenia boli aj nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XX katastrálne územie I. K., parcela č. 140 - lúka o výmere 464 m², pod A3/b v podiele 45/192. Rozhodnutím Štátneho notárstva v Spišskej Novej Vsi sp. zn. D/995/90 zo dňa 7. 3.1991, právoplatným 7.3.1991, bola schválená dohoda dedičov, podľa ktorej nehnuteľnosti nadobúdajú deti poručiťky každý v 1/3 z dedičstva. Žalovaný sa stotožnil s rozhodnutím súdu, že žalobca sa dožaduje priznania väčšieho podielu, aký mal nadobudnúť podľa dedičského konania, nakoľko predmetom dedenia bol podiel vo veľkosti 45/192 a nie 1/1, preto 1/3 žalobcu z podielu 45/192 je v skutočnosti 15/192. Už len na základe uvedeného bol tu dôvod na zamietnutie žaloby o určenie vlastníckeho práva v prospech žalobcu, a to pokiaľ ide o spoluvlastnícky podiel 49/192, keďže na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D/995/1990 žalobcovi svedčalo právo len k spoluvlastníckemu podielu 15/192, nakoľko žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval jeho tvrdenia. V konaní bol ako dôkaz vykonaný aj dôkaz o to oboznámenie sa s rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 10C/681/1993 z 10.1.1994. Z obsahu rozsudku vyplynulo, že návrhom na začatie konania o určenie vlastníckeho práva zo dňa 13.10.1993 podanom na Okresnom súde Spišská Nová Ves, sa navrhovateľ I. C., nar. X.X.XXXX domáhal určenia, že výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XX katastrálne územie I. K. parcely č. 140 o výmere 464 m² je odporca 5/ F. C.. Návrh smeroval okrem iných odporcov aj proti odporcovi 5/ F. C., nar. X.XX.XXXX a tiež odporcovi 6/ A. B. C., nar. XX.X.XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/681/1993-28 z 10.1.1994 bolo určené, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XX v katastrálnom území I. K. a to parcely KN č. 140 o výmere 464 m² je žalobca 2/ F. C., nar. X.XX.XXXX. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku bolo zistené, že v priebehu konania žalovaný 5/ F. C. navrhol, aby vystupoval v konaní ako žalobca a žiadal určiť vlastnícke právo k parcele KN č. 140 pre seba. Súd pripustil zmenu aktívnej a pasívnej legitímácie a zmenu petitu žaloby. Podľa odôvodnenia na pojednávaní vo veci samej boli prítomní žalovaní 1/5/ a 9/, zástupca žalovanej 2/ a ostatní žalovaní písomne vyjadrili súhlas so žalobou. V odôvodnení uvedeného rozsudku sa ďalej konštatuje, že podľa výpisu z listu vlastníctva č. XX katastrálne územie I. K. bolo zistené, že F. C. je podielovým spoluvlastníkom parcely č. 140 v podiele 15/192. F. C. predmetnú parcelu užíva od roku 1960 v celosti, dostal ju darom od rodičov. Žalobca I. C. v konaní uviedol, že predmetnú parcelu užíval s manželkou od roku 1948 a v roku 1959 na základe neformálnej zmluvy zamenili zbytok

spoluvlastníckych podielov s ďalšími spoluvlastníkmi, ktorú zmluvu v konaní predložil. V roku 1960 s manželkou darovali parcelu synovi F. C.. Súd poukázal na to, že držba žalobcu 2/ bola nerušená, dobromyseľná a trvala viac ako 10 rokov, a teda nadobudol vlastnícke právo vydržaním. Rozsudok sp. zn. 10C/681/1993 z 10.1.1994 nadobudol právoplatnosť dňa 9.2.1994. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K. výlučným vlastníkom parcel registra „C“ č. 95 o výmere 352 m², druh pozemku orná pôda, č. 140 o výmere 464 m², druh pozemku trvalý trávny porast a parcely registra „E“ č. 534/2 o výmere 2172 m², druh pozemku orná pôda je F. C., ktorý nehnuteľnosti zapísané na uvedenom liste vlastníctva nadobudol Darovacou zmluvou V 1221/11 - 34/11. Žalobca je výlučným vlastníkom parcel registra „C“ č. 128 o výmere 107 m², druh pozemku záhrada, č. 129 o výmere 973 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, č. 131 o výmere 435 m², druh pozemku trvalý trávny porast, č. 131 o výmere 435 m², druh pozemku trvalý trávny porast a stavby domu súpisné č. 57 na parcele 129, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K., a to titulom nadobudnutia na základe Darovacej zmluvy RI 253/88 - 9/88. Žalovaný sa stotožňuje aj s právnym posúdením uvedeného súdneho rozhodnutia pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 228 ods. 1 CSP, v ktorom je upravená tzv. materiálna stránka právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorá spočíva v záväznosti súdneho rozhodnutia pre určitý okruh subjektov. V zmysle uvedeného ustanovenia výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Z uvedeného vyplýva, že výrok právoplatného rozsudku nenadobúda všeobecnú záväznosť, ale je záväzný pre strany sporu a ich právnych nástupcov. Stranami sporu bol jednak žalobca v postavení žalovaného a jednak právny predchodca žalovaného, otec žalovaného, v postavení žalobcu po pripustení zmeny s pasívnej na aktívnu legitimáciu. Nadobudnutím právoplatnosti rozsudku sp. zn. 10C/681/1993 bolo konanie o určenie vlastníckeho práva k parcele č. 140 zapísanej na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie I. K. s konečnou platnosťou skončené a jeho výsledok, t.j. rozhodnutie vo veci samej, je pre strany predmetného sporu a ich právnych nástupcov záväzné. Žalobca v konaní tvrdil, že rozhodnutie vo veci samej v konaní sp. zn. 10C/681/1990 mu nebolo doručené a to, že bol účastníkom takéhoto konania zistil až v roku 2023. Žalovaný vo svojich písomných podaniach ako aj ústnych prednesoch poukázal na odôvodnenie rozsudku, kde na strane 2 je uvedené, že na pojednávaní vo veci samej sa zúčastnili len žalovaní 1/, 5/ a 9/ a zástupca žalovanej 2/ a ostatní žalovaní mali písomne vyjadriť súhlas so žalobou. Žalobca v tomto konaní bol v konaní vedený ako žalovaný 6/, t.j. na pojednávaní sa nezúčastnil, ale so žalobou mal písomne vyjadriť súhlas. Žalovaný od začiatku tvrdil, že ak by aj boli akékoľvek pochybnosti o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetnej parcele jeho otcom, jeho otec F. C. C., užíval parcelu dobromyseľne ako vlastník viac ako desať rokov (t.j. od roku 1960) a žalovaný taktiež užíva predmetnú nehnuteľnosť už viac ako desať rokov na základe darovacej zmluvy od roku 2011, čo potvrdila aj svedkyňa F. K., sestra žalobcu a F. C. C.. Akým spôsobom užívali predmetnú vec, dostatočným spôsobom preukázal žalovaný nielen svojou výpoveďou ako aj výpoveďou svedkyne p. K., ale verifikoval nimi tvrdené skutočnosti aj doložením ortofotomapy, z ktorej vyplynulo, že v skutočnosti sa nachádzajú na predmetnej parcele včelíny, o ktoré sa staral, ale aj ktoré postavili nielen právny predchodca žalovaného, ale aj žalovaný a jeho syn. Žalovaný mal za to, že už len z týchto dôvodov by súd správne postupoval, keby žalobu zamietol. Vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť nebol dôvod na vypočutie L. B., sudkyne, ktorá rozhodovala v konaní vedenom na OS SNV pod sp.zn. 10C/681/1990. Taktiež podľa názoru žalovaného, nebol dôvod na vykonanie dôkazu a to vypracovaním geometrického plánu, čo by bolo nadbytočné, v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

8. Žalobca následne reagoval vyjadrením, v ktorom zopakoval skôr uvádzané skutočnosti či už pred súdom prvej inštancie alebo v odvolaní proti rozsudku. Navyše uviedol, že svedkyňa K. je v konflikte záujmov s F. C. st., čo vo svojom podaní rozviedol.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že sa pridrižiava svojich predošlých vyjadrení, zopakoval, že žalobca sa domáha priznania väčšieho podielu, aký mal nadobudnúť v dedičskom konaní.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Rozsudok vo veci samej bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19.6.2025 o 10.10 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 210, 2.

poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

11. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci, t.j. odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

13. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu v rozsahu odvolacích námietok (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a uplatnený odvolací dôvod v prejednávanej veci nie je preukázaný.

14. Odvolací súd nezistil pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie.

15. Súd prvej inštancie uviedol podrobné právne aj skutkové dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovet, závery, ktoré prijal vysvetlil, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej tak aj po stránke právnej.

16. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili iné rozhodnutie. Námietky uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci. Odvolacie námietky boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi riadne a dôkladne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci.

17. Podstatou odvolacích námietok žalobcu bolo tvrdenie, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď jeho žalobu identifikoval ako žalobu určovaciu napriek tomu, že on sa ňou domáhal potvrdenia svojho vlastníckeho práva v podiele 1/3, ktoré mu podľa jeho názoru vzniklo v dedičskom konaní sp. zn. D995/90 po poručiťke F. C. k parcele CKN č. 140 na LV XX o výmere 155m².

18. Z rozhodnutia Štátneho notárstva v Spišskej Novej Vsi v dedičskej veci po poručiťke F. C., J. X.X.XXXX bez zanechania závetu sp. zn. D 995/90, je zrejmé, že okrem iného predmetom dedenia po poručiťke bol aj pozemok v k.ú. I. K. zapísaný na LV č. XX, parcely č. 140 – lúka o výmere 464 m², ktorého vlastnícke právo bolo na meno poručiťky zapísané v podiele 43/192 k celku. Účastníci dedičského konania uzavreli dohodu, podľa ktorej nehnuteľnosti nadobudli deti poručiťky, každý v 1/3 k dedičstvu, t.j. konkrétne každý z nich nadobudol dedením jednu tretinu k podielu poručiťky 43/192 k parcele č. 140 a nie ako sa mylne domnieva žalobca, že nadobudli každý z potomkov poručiťky 1/3 k celej parcele č. 140 o výmere 464 m², teda že nadobudol 155m² z parcely č. 140.

19. Po právoplatnom skončení dedičského konania prebehlo na Okresnom súde Spišská Nová Ves občianskoprávne súdne konanie sp. zn. 10C/681/93, predmetom ktorého bola určovacia žaloba práve k vyššie označenej parcele č. 140 na LV č. XX v k.ú. I. K.. Navrhovateľom tohto konania bol otec žalobcu I. C., nar. X.X.XXXX, neskôr po pripustení zmeny sa z pôvodne žalovaného 5/ F. C., nar. X.XX.XXXX, stal žalobca 2/. Žalovaným 6/ bol v tomto konaní A. B. C., nar. XX.X.XXXX. Súd rozsudkom, ktorý sa stal právoplatným 9.2.1994, určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva číslo XX v katastrálnom území I. K. a to parcely KN číslo 140 o výmere 464m² je žalobca 2/ F. C. r.č. 391204/717, bytom I. K. XX. Týmto právoplatným rozsudkom bolo určené vlastnícke právo F. C., nar. XXXX, aj k podielu žalobcu na parcele č. 140 získaného v dedičskom konaní po poručiťke F. C..

20. Právoplatnosť určovacieho rozsudku, ktorým je aj rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/681/93, sa prejavuje v dvoch smeroch, a) v nezmeniteľnosti (ide o tzv. negatívnu stránku materiálnej právoplatnosti, § 230 CSP) a b/ v záväznosti (ide o tzv. pozitívnu stránku materiálnej právoplatnosti, § 228 CSP).

21. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

22. Podľa § 228 ods. 1, 2 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti alebo o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola zapísaná poznámka o súdnom konaní.

23. Určenie práva je pre následnú žalobu o plnenie, ktoré pochádza z tohto určenia, otázkou prejudiciálnou. Prejavom prejudiciality v situácii, keď už existuje právoplatné rozhodnutie o otázke, ktorá je predpokladom pre rozhodnutie o ďalšej veci, je záväznosť prvého rozhodnutia pre ďalšie konanie. Záväznosť právoplatného rozhodnutia bráni súdu, aby vyriešenú prejudiciálnu otázku v následnom závislom spore samostatne posúdil. To znamená, že je vylúčené nové prerokovanie tejto otázky. Súd rozhodujúci závislý spor je viazaný právoplatným rozhodnutím o tejto prejudiciálnej otázke. Záväznosť rozhodnutia tu chráni sporové strany pred tým, aby sa s protistranou nemuseli opätovne sporiť o už právoplatne rozhodnutom právnom následku.

24. V okolnostiach tejto konkrétnej veci to znamená, že o „osude“ celej parcely č. 140 bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/681/93, vec sa preto nemôže prejednávať znova, rozsudok je záväzný pre strany sporu, teda aj pre A. B. C., ktorý bol v označenom konaní uvedený ako žalovaný 6/ a pre každé ďalšie rozhodovanie o tejto parcele je súd týmto rozsudkom viazaný a vlastnícke právo k tejto parcele nie je možné opätovne prerokovať a ani „potvrdiť“, ako žiadal žalobca, lebo vlastnícke právo, ktorého potvrdenia sa domáhal, už bolo skorším právoplatným rozsudkom určené v prospech F. C., nar. XXXX. Nie je teda pravdou, že „súd schválil vyššiu právnu silu formálnej ústnej dohode z roku 1960 pred právoplatným dedičským rozhodnutím potvrdeným súdom“ ako namietal žalobca, lebo súd prvej inštancie bol viazaný skorším právoplatným rozsudkom o určovacej žalobe k parcele č. 140, tento rozsudok bol preňho záväzným a Civilný sporový poriadok mu neumožňoval iný procesný postup.

25. Vzhľadom na právoplatne skončenú vec sp. zn. 10C/681/93 súd prvej inštancie ale ani odvolací súd nemôžu v tomto aktuálnom konaní preskúmať, či v konaní sp. zn. 10C/681/93 bol dodržaný správny procesný postup pri predvolávaní strán na pojednávanie, resp. doručovanie rozsudku vo veci. Neboli však žalobcom ponúknuté žiadne relevantné dôvody, ktoré by mohli dôvodne spochybníť zákonný procesný postup súdu v uvedenej veci – z rozsudku vyplýva, že strany, ktoré neboli prítomné na pojednávaní písomne vyjadrili súhlas so žalobou, rozsudok má riadne vyznačenú právoplatnosť, predpokladom čoho je doručenie rozsudku do vlastných rúk adresáta alebo fikciou doručenia pri neprevzatí zásielky v úložnej lehote. Takisto v tomto súčasne prebiehajúcom konaní nie je možné hmotnoprávne posudzovať vec sp. zn. 10C/681/93, ktorá je právoplatne skončená a pre strany je jej výsledok záväzný. Z uvedeného dôvodu aj podľa názoru odvolacieho súdu by bol výsluch L. B., ktorá bola zákonnou sudkyňou vo veci sp. zn. 10C/681/93 zbytočný a nevhodný. Odvolací súd má za to, že je pritom potrebné zohľadniť aj okolnosť, že vzhľadom na odstup času od rozhodnutia v uvedenej veci a na počet vecí, ktoré odvtedy L. B. rozhodla, je len málo pravdepodobné, že by vôbec vedela k veci uviesť nejaké relevantné skutočnosti.

26. Žalobca v odvolaní spochybňuje a vytýka spôsob vyhodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie. Namietá závery vyplývajúce z jednotlivých bodov odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, naznačuje vlastné hodnotenie vykonaného dokazovania na ktorom založil svoj názor na právne posúdenie sporu smerujúce k jeho úspechu v spore a tvrdí, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo nesprávnym vyhodnotením dokazovania a tým, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy ním namietané skutočnosti. Treba si však uvedomiť, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)preukázanosti tvrdení tej ktorej strany a prijal právne

závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata odvolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné.

27. Pokiaľ ide o spôsob hodnotenia dôkazov vo veci, s ktorým odvolateľ polemizuje, namieta svedeckú výpoveď F. K., namieta nevykonanie niektorých ním navrhnutých dôkazov, odvolací súd odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého ... „Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, rozhodne súd, ktorý nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu“ (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. 5. 2009 sp. zn. 3Co5/2009, 3Cdo 80/2009).

28. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

29. Základom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

30. Ak súd prvej inštancie alebo aj odvolací súd nereaguje na niektoré námietky žalobcu, odvolací súd poukazuje na to, že pre rozhodnutie veci nie je potrebné vysporiadať sa so všetkými námietkami a tvrdeniami strany, ale len s tými, ktoré sú pre rozhodnutie veci podstatné. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

31. V súvislosti s prejavom nespokojnosti s preskúmaným rozsudkom zo strany žalobcu odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr.

II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017).

32. V sporovom konaní, o aké ide aj v prejednávanej veci, platí v súvislosti s náhradou trov konania zásada úspechu vo veci, t.j. strany, ktoré viedli spor, konajú na „vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Úspech v konaní treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred súdom je poskytnúť úspešnej strane sporu alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred súdom. Táto zásada má význam okrem iného aj význam výchovný, a to, že zdržiava strany od ľahkomyselného vedenia, resp. vyvolania sporu. Vychádzajúc zo zásady úspechu v sporovom konaní, je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojím nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Strane, ktorá nebola úspešná v konaní, potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania strane v konaní úspešnej. V tejto konkrétnej veci mal v odvolacom konaní plný úspech žalovaný, preto mu odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).